

[Christiani.]

hvis alle de nævnte Lande havde en Eksport, der pr. Indbygger var lig den, vi har, vilde de sikkert føle sig endog særdeles velstillede. Det vilde jo nemlig sige, at Sveriges og Englands Eksport skulde fordobles. Tænk, hvad det vilde betyde! De vilde føle sig henrykt og ude over alle Krisevanskeligheder. Vor Eksport er rigelig, meget rigelig til Indkøb af en Import, som kan sætte hele vort Erhvervsliv i Sving. Herom kan der, efter hvad der her er sagt, fornøftigvis ikke være Spor af Tvivl. Hvorfor gaar det da ikke bedre, hvorfor har vi stadig en Arbejdsløshed, som rundt regnet er dobbelt saa stor, som den burde være? Da Skylden ikke kan komme udefra, maa den altsaa komme indefra. Ser vi paa vore indre Erhvervsforhold, opdager vi det mærkelige, at vort største Erhverv, Landbruget, opretholder sin Produktion uden at opnaa Rentabilitet — i Sandhed et mærkeligt Forhold. Hvilket andet Erhverv vilde gøre det over en længere Periode? Men Landbruget kan ikke lægge ned, Græsset gror, og Dyrene skal have Føde hver Dag, og endelig vilde Underskuddet formentlig blive endnu større, hvis Landbruget lagde ned. Derfor maa det erkendes, at Landbruget ifølge sin særlige Natur og sine særlige Vilkaar opretholder den for os alle, for alle andre Erhverv livsvigtige Eksport, og herunder sætter det hver Dag Penge til. Industriens store Virksomheder som Produktionen af Øl, Sukker, Cement og meget andet har sikret sig en Hjemmepris, der giver fuld Forrentning. Hvorfor gør da Landbruget ikke det samme? Fordi hertil kræves ikke alene visse Statsforholdsregler over for Udlandets Dumping, men ogsaa en vis indre Regulering mellem Landbrugets 200 000 Udøvere, som det har vist sig vanskeligt at tilvejebringe ad rent privat Vej, hvad jeg i og for sig beklager. Men som Forholdene nu engang er med Prisfaldet over hele Verden, særlig paa Landbrugsvarerne, har alle Lande omkring os ment, at en vis Tilpasning var nødvendig, medens vore Landmænd stadig maa sælge til Verdensmarkedets Priser ogsaa paa Hjemmemarkedet. Jeg nævner f. Eks. de for Tiden gældende Priser for den indenlandske Produktion, omregnet i danske Kroner pr. 100 Kilo. For Hvede i Danmark: 9 Kr. 25 Øre, i Tyskland 31 Kr., i Sverige 17 Kr. 80 Øre, i Frankrig 32 Kr. 50 Øre, i Holland 35 Kr. For Smør: I Danmark 2 Kr. 8 Øre, i Tyskland 4 Kr. 80 Øre, i Sverige 2 Kr. 65 Øre, i Frankrig 3 Kr. 40 Øre, i Holland 3 Kr. 70 Øre, og disse 3 Kr. 70 Øre er Landman-

dens Gennemsnitspris mellem Eksport- og Hjemmemarkedspris.

Disse Forhold kan og bør selvfølgelig ikke opretholdes. En Tilpasning gennem en betydelig Lønnedgang kan ikke gennemføres saa lidt som en yderligere Valutadepreciering, der er umulig i Øjeblikket, og derfor maa vi nu gaa samme Vej som andre Lande, altsaa til en hjemlig Højnelse af Priserne paa samtlige Landbrugets Produkter, i hvert Fald saa langt, at den ekstra Fordel, som de øvrige Erhverv for Tiden indkasserer paa Grund af vore lave Landbrugspriser udover, hvad der svarer til det gældende Løn- og Prisniveau, og som i Sommer blev udregnet til 125 Millioner, forsvinder, og vel at mærke saaledes, at Prisforhøjelsen kommer til at virke over for alle Dele af Befolkningen, ganske som Tilfældet vilde være blevet, hvis en tilsvarende Prisforhøjelse var kommet udefra. I denne Forbindelse skal jeg bemærke, at Landbokommissionens Forslag kun overflytter 15 af de 125 Millioner og derfor er ganske utilstrækkeligt.

Se, nu siger den højtærede Statsminister, at der har været andre Tider, hvor Landboerne ikke forstod Byernes Vanskeligheder, og derfor maa de nu finde sig i at faa en relativt „kold Skulder“. Dertil vil jeg gerne sige, at for det første er de andre Erhverv jo regulerede, Arbejderne er organiserede, medens Industrien og Haandværket er regulerede gennem Tolden og Valutacentralen. Men dernæst ligger Sagen jo ganske anderledes. Her er ikke Tale om at „hævne“ eller „straffe“; her er Spørgsmaal om at faa Erhvervslivet i Gang og Arbejdsløsheden ophævet, og det er nu engang Eksporterhvervene, som sætter de hjemlige Hjul i Bevægelse, saa uden at genskabe deres Rentabilitet og Købeevne vil vi aldrig faa Bugt med Arbejdsløsheden. Hvad er det nemlig, der sker, naar Landboerne igen begynder at komme til Penge? Først betaler de os Obligationsrenter, og det kan vi jo kun være tilfreds med, dernæst betaler de deres Skat, saa vi ikke behøver at betale den for dem, og endelig faar Købmanden sine Regninger betalt, og Haandværkerne faar Arbejde, muligvis antages der endog en Ekstrahjælp paa Gaarden, og skulde der endda blive noget tilovers, saa vil jeg nok spørge, hvorledes Landmanden skulde bære sig ad med at faa dette Beløb brugt, hvis det ikke skete i Byerne eller ved Handel med Byerne. Det skulde da være ved Rejser til Udlandet, men herfra tror jeg, man